

нѣкойси простакъ въ богатъ балскый салонъ. То ся видяше още по-просто спорядъ памятницы-ты и портицы-ты отъ палаты-ты. Съще като че е нѣкой си хвърлилъ простака въ ямурлукъ въ посрѣдъ натруфены госпожи. Вѣже-то излегка ся люлъяше отъ вѣтра, кой-то духаше изъ Воспора. И това вѣже бѣше просто, дебело, таково, што то ако случайно да быхъ го нашли метаче-ти на ипподрома, хвърлили быхъ го заедно съ смети-ты. Нъ въ тоя часъ то привличаше очи-ты на всички свѣтъ. Никой и не погледваше на статуи-ты, обелискы-ты, палаты-ты, черквы-ты, само гледахъ на мѣсто-то. Така го доноси по нѣкой пѣть вѣмя-то, што то да бѣде важно и най-просто-то и най-прѣзрѣно-то нѣщо. Никаква статуя, никакво позорище не е направило това сборище и тоя натискъ, както тыя два дѣрека съ гредицѣ-тѣ и това конопово вѣже.

Наскоро слѣдъ достигваніе-то на наши-ты пѣтници на ипподрома народъ-тъ почнѣ да ся натиска, и зачу ся выкъ. Като че ли нова нѣкоя грамада отъ хора ся вмычаше до срѣдѣ-тѣ и силно размѣщаше оныя, кои-то сѣ дошли отколѣ на ипподрома. Хора-та ся испинѣхъ на прѣстѣ, качвахъ ся единъ другому на плѣщы-ты. Всичкы прозорцы и стрѣхы на палаты-ты около мегдалижъка бѣхъ пълны съ любопытны. Мнозина бѣхъ ся покачили и по подножія-та на памятницы-ты, дѣто бѣхъ прѣгърнѣли мрамора и бронзѣ-тѣ и зашнѣли ся тамъ, отдѣто ся чуяше мятежъ-тъ. Обща-та позорность ся отмахнѣ отъ вѣже-то, нъ не за много; защо-то тумкане-то ся спрѣ при бѣсило-то; хора-та още повече ся натиснахъ, выкъ-тъ прѣстанѣ; тумтеніе-то ся умири; и на единъ пѣть быде така тихо, што то хора-та си задържавашъ и само-то дышане; само нѣкое си глухо шумолене, смѣсено съ нѣчий плачь или молбѣ, и